

Gua blanc per la DUI

written by Fredi Bentanachs | 2 de juny de 2017

Faré referència a Cánovas del Castillo al Novembre del 1896: “Cuba nunca será independiente”. Bé, agafant aquesta referència i amb la paciència de Job, el govern català va anar a Madrid per darrera vegada a comunicar a Espanya que; o pactem el referèndum d'autodeterminació, o haurem de pactar el repartiment i termes de la independència.

En un país normal, quan els màxims dirigents d'un govern van a parlamentar se'ls hi cedeix la sala d'actes del Senado i són rebuts àdhuc a palau pel rei. Tot seguit a la conferència hi assisteix el govern de país visitat en pes i una àmplia representació dels diputats senadors i empresariat del país en qüestió. Després s'obsequia als convidats o visitants amb un lonch i és allí on hom comença a fer matisos vers possibles negociacions o no. He dit un país normal. Espanya curiosament no ho és, ni tan sols demòcrata.

Anem a pams i m'explico. Primer el profund menyspreu de la metròpoli als indígenes de les colònies negant-los una sala al Senado. Tot oferint-los anar a exhibir-se a les Corts on en una trampa mortal se'ls menysprearia, ridiculitzaria i patada final cap a casa.

L'Ajuntament de Madrid regentat per un partit roig antifeixista cedeix llogant-los una sala d'un edifici municipal perquè els indígenes mostrin llurs queixes. El menyspreu ignominiós de la majoria de la gent de la metròpoli i del mateix govern és d'órdago. Cap representant polític de partits estatals, cap parlamentari ni senador, amb l'excepció de PODEMOS, partit minoritari de l'extrema esquerra espanyola, amb un mínim de decència i sentit de la democràcia. El menyspreu ignominiós és encara més gran quan a l'entrada del recinte són rebuts impunement per uns centenars de nazis esgrimint símbols feixistes, amenaces de mort i arribant als

intents d'agressió física salvats per la policia i una pluja d'objectes contundents.

Estoicament la superioritat moral i democràtica catalana passa, magistral, caminant cap al recinte rodejada de periodistes fotògrafs i càmeres que capten per tot el món la vergonyant escena. Dit això, la conferència és un èxit per la democràcia, una lliçó de moral, educació i bon gust; on els catalans magníficament representats per llurs principals dirigents exposem com, quan i què farem.

Pactem el referèndum. Ara ja sabem que no pactaran res. L'ADN castellà els ho impedeix, "antes roja què rota" o "la unidad indivisible d'Espanya". Mai existit tal unitat només per la força de les armes i el genocidi.

Recopilem: els catalans hem anat a Madrid a dir a tota la comunitat internacional que ho hem fet tot, i bé, però Espanya, el país més corrupte d'Europa on les organitzacions nazis són legals, on segueixen manant els hereus del feixisme criminal de la dictadura on impúdicament es neguen a cercar els centenars de foses comunes de la massacre feixista de la Guerra Civil, on no ha demanat perdó pel vil assassinat després d'una pantomima de judici al president Lluís Companys entre moltes d'altres raons. Doncs bé, aquest govern no vol negociar res i ens titlla de delinqüents i xantatgistes. Els hem posat a lloc, negre sobre blanc davant del món.

Ara, si dignament marxem de Madrid, d'Espanya, i com que la resposta serà més repressió, el poble català és qui ho va començar i serà qui ho acabarà. President, Parlament de Catalunya, proclamem solemnement la declaració unilateral d'independència, ja que, ara sí que hi estem més que legítimats.

Elegantment els hi varem anar a dir: Catalunya després de 300 anys de represió, maltractament i genocidis ha recuperat la dignitat, s'ha plantat, hem dit prou, tossudament alçats i

mirant el futur dels nostres menuts amb il·lusió i fermesa.
Totes les humiliacions exigides les hem fet. Sense aturador
ara toca la República Catalana.

Donec perficiam.